

den, som staar med et Piskeskæft i Haanden og ikke har andet at slaa med, slaa et Dyr, som i høj Grad har gjort sig værdigt til et Slag — for det kan hænde Dyr ligesom Mennesker —; og at man saa slaar det med det Piskeskæft, man har i Haanden, kan vistnok ikke anses for i alle Tilfælde at være strafværdigt. Jeg tror dernæst, man gaar noget for vidt ved ubetinget at forbyde at slaa et Dyr med en haard, spids eller skarp Genstand. At man overhovedet ikke maa slaa et Dyr med en haard Genstand, er jo en meget omfattende Regel, og ind under Begrebet „en spids eller skarp Genstand“ falder f. Eks. en Spore. Jeg ved ikke, om det er Meningen absolut at forbyde Brugen af Sporer til Ridning. Det er det maaske, og det kan ogsaa være, at de kan undværes; jeg er ikke ridekyndig nok til at have nogen bestemt Mening om, hvorvidt Sporer kan undværes. Men det har dog til alle Tider været tilvant at bruge Sporer ved Ridning, og jeg er heller ikke vis paa, at Sporer ikke kan anvendes paa en Hest, uden at man paa nogen Maade kan sige, at det medfører Mishandling af Hesten.

Med Hensyn til § 4 har jeg kun en enkelt Bemærkning at gøre til andet Stykke. Der staar, at naar Føret er glat, skal der sørges for, at Beslaget ved Skærping giver sikkert Fodfæste. Det er formodentlig Hestebeslag, der her sigtes til, men saa tror jeg, det er rigtigt at sige det. En saadan Bestemmelse findes forøvrigt hyppigt i Politivedtægter, og det er efter min Mening en god Bestemmelse, og man kan maaske ogsaa optage den i en Lov, saa bliver den gældende overalt. — Til § 5, første Stykke har jeg en enkelt redaktionel Bemærkning at gøre. Der bør vist i Stedet for, at der i Slutningen af første Stykke, staar: „at Dyret ikke forvoldes Smerte“, staa: „at der ikke forvoldes Dyret Smerte“. Om andet Stykke, hvorved Brugen af Skyklapper paa Heste forbydes, ikke gaar for vidt, er jeg meget i Tvivl om. Men det er et Spørgsmaal, hvis Bedømmelse et Udvalg i dette Ting vil kunne tage op med megen Sagkundskab, thi det er jo ikke ret mange, som ikke er vant til at køre med Heste, som kommer ind i et saadant Udvalg, og jeg henstiller det til skønssom Overvejelse i Udvalget, om det ikke er at gaa for vidt at gøre det til en strafbar Handling at forsyne Heste med Skyklapper.

§ 6 omhandler Kupering. Det er det Spørgsmaal, som er Udgangspunktet for den hele Sag, og efter min Mening maa

det vistnok kunne forsvares at forbyde Kupering. Men naar det endvidere hedder, at man ikke maa kastre noget Dyr, uden at det er bedøvet eller i alt Fald underkastet lokal Bedøvning, og at Dyrlæge skal tilkaldes, tror jeg, at dette Tings talrige Agrarer vil finde det meget urimeligt, om de, hver Gang en Gris skal snittes, skal tilkalde en Dyrlæge og foretage en Bedøvelse af Grisen; men hvis Regelen opretholdes, som den staar her, vil det vistnok være nødvendigt. Jeg tror derfor, at det er et af de Punkter, paa hvilke den gode og smukke Tendens i dette Lovforslag, hvis jeg ikke har misforstaaet det, er drevet for vidt.

Baade § 7 og § 8 indeholder mange gode Bestemmelser, men paa den anden Side ogsaa enkelte, som jeg tror bedre havde deres Plads i en Politivedtægt; § 9 indeholder en Regel, som ikke fandtes i det tidligere forelagte Forslag, om, at levende Fisk ikke maa transporteres ved Hjælp af Stænger, Vidier, Kroe eller Snore, anbragte gennem Gællerne, Kæberne eller lignende, og det er vistnok en meget forstandig og velbegrundet Bestemmelse; man maa kunne transportere Fisk uden at anvende saa grusom en Metode. I § 10 er der Bestemmelser om Hestestalde; det foreskrives, at der skal være to Døre, som kan aabnes ud ad. Jeg anser det imidlertid for noget tvivlsomt, om vi virkelig er modne til ad Lovgivningsvejen at træffe Bestemmelser om, hvorledes Hestestalde skal være indrettede. Det er meget vanskeligt blot at faa en Lovgivningsbestemmelse om, hvorledes Karlekamre skal være indrettede, og saa længe det er højst vanskeligt at gennemføre en Bestemmelse desangaaende, kan man vistnok ikke gøre sig Forventninger om ad Lovgivnings Vej at gennemføre Regler for, hvorledes Hestestalde skal være. Man maa ogsaa gaa ud fra, at enhver Hesteejer ikke alene af Medfølelse med Dyrene, men i sin egen Interesse vil søge at indrette sin Stald saaledes, at Faren for, at Hestene skal indebrænde, ikke er større end højst nødvendig.

§ 11 foreskriver, at inden Blodudtømningen af et Dyr, som skal slagtes, finder Sted, skal det bedøves ved Hjælp af dertil indrettede Slagteapparater, enten Slagtemaske med Stift eller Skydeapparater. Hvis det forlanges, at man i ethvert Husmandshjem, naar man ved Juletid skal slagte Grisen, skulde have saadanne særlige Slagteapparater til Stede, er jeg ikke vis paa, at man ikke kommer ud over, hvad der er